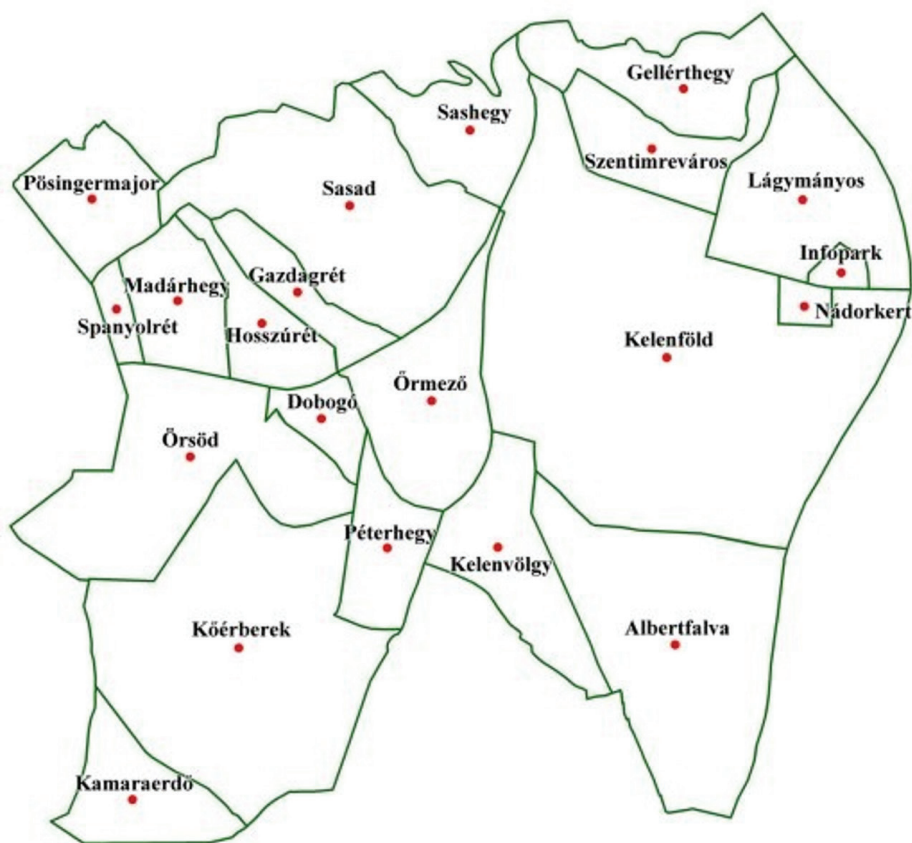

1. ALBERTFALVA

Albertfalva ma

Albertfalva a főváros XI. kerületének (Újbuda) Kelenföld és Budafok közötti része, területe: 3,05 km². Határai: Kondorosi út a Solt utcáig, Duna folyam, Hosszúréti patak, a Budapest–Dombóvár–Pécs vasútvonal, majd a Solt utcától a Kondorosi útig. A települést 1950-ben a fővároshoz csatolták.

Albertfalva Újbuda térképén

Albertfalva fő útvonalai és átmenő vasútvonala (Budapest atlasz, 2014)

Albertfalva népessége:	1851-ben	170 fő
	1900-ban	791 fő
	1949-ben	5210 fő

A Kelenföld és Budafok között elterülő falusias községet az 1970-es évektől körülvette a panelházakból felépülő lakótelep, az albertfalvi ipari üzemek nagy része az 1990-es évektől fokozatosan megszűnt, helyükbe más intézmények költöztek.

Három észak–déli főútvonala, a Fehérvári út és a Budafoki út meghosszabbítását jelentő Hunyadi János út, valamint a Tétényi út – Sáfrány utca mellé az M6-os autópályára kivezető kétszer két sávú Szerémi út csatlakozott, amelyen – részben legalábbis – a Rákóczi hídról lejövő 1-es villamos is közlekedik. Említett Budapest–Pécs–Dombóvár vasútnak közös Budafok–Albertfalva megállója van.

Albertfalva rövid története

A község – eredeti német nyelven Sachsenfeld Gemeinde – 1819 és 1825 között jött létre német telepesekkel, a Duna jobb partján, a Ráckevei uradalom területén, Promontóriummal határosan a Buda felé vezető út mentén, Albert Kázmér (1738–1822) Szászország–Teschén hercege (Mária Krisztina főhercegnő férjének, Mária Terézia vejének) közreműködésével. A település így kapta az Albertsdorf (Albertfalva) nevet.

A település 1900-ban nyerte el a község elnevezést, 1910-re pedig nagyközséggé nőtte ki magát. Önállóságát 1950-ig sikerült megőriznie, amikor is ötezer körüli lakosával a fővároshoz csatolták, így ettől kezdve a XI. kerület, ma már Újbuda része.

A község történetét a kezdetektől a századfordulóig Halabuk József dolgozta fel *Albertfalva* című, 1997-ben kiadott könyvében.

Sachsenfeld Gemeinde 1825. évi viaszpecsétje (Hoffmann 1997)

Az 1828. évi összeírás alapján Albertfalva 104 lakosa közül 28 a mesterséget űző, ezekből is 9 asztalos, segéddel vagy anélkül. 1885-ben már 46 faiparost; asztalost, faesztergályost, fafaragót és képfaragót tartottak nyilván. Közöttük volt Mahunka Alajos asztalosmester.

Mahunka Alajos (1822–1897) (AM)

A honfoglalás ezredéves évfordulója környékén Albertfalván több mint ötven iparos élt, „s ezek mindannyian a bútorigart űzik” – állította egy szakközlés. A mesterek évente ötszáztól kétezer forintig terjedő összeget költöttek nyersanyagok beszerzésére. Ez évi harminc-negyvenezer forintot jelentett. A célszerűség szülte a hazai viszonyok között ritka szövetkezeti formát, a nyersanyagbeszerző szövetkezetet, amely 1891. december 6-án alakult meg Albertfalván, és a Pest megyei hitelszövetkezethez tartozott. A szövetkezés gondolatát a termelők hasznát lefölöző kereskedők elleni közös fellépés is motiválta előbb a közös nyersanyag beszerzése, később a késztermékek értékesítése területén.